

Als we de media moeten geloven, is het in Egypte sinds de val van Mubarak weer rustig geworden. Niets is minder waar. Terwijl het leger nog steeds keihard optreedt tegen betogers, is er eind maart zelfs een wet uitgevaardigd waarmee demonstraties en stakingen verboden worden. Willemijn Wilgenhof sprak met de Egyptische socialist Mohamed Waked uit Caïro over de contrarevolutionaire plannen van het oude regime, maar ook over hoe activisten en arbeiders nog dagelijks terugvechten. Op 19 maart vond het referendum plaats over een grondwetsherziening. Wat heeft de uitslag laten zien?

Bij het referendum werd er gestemd over elf wijzigingen in negen artikelen van de grondwet, zoals een beperking van de ambtstermijn van de president, en een versoepeling van de regels om presidentskandidaat te kunnen worden. Er kon alleen in zijn geheel voor de wijzigingen gestemd worden.

Aan de ene kant had je nee-stemmers die in zijn geheel tegen wijzigingen waren, maar ook nee-stemmers die juist vonden dat de wijzigingen niet ver genoeg gingen. Immers, het leger heeft de wijzigingen voorgesteld, maar er is helemaal geen democratische discussie over geweest.

Veel ja-stemmers daarentegen leken te stemmen voor ‘stabiliteit’. Er is nog steeds veel angst voor het leger, en voor de toekomst. Bovendien hebben de heersende partijen angst aangewakkerd en mensen aangemoedigd om ja te stemmen. Gevestigde politieke organisaties die al een partijstructuur hebben, zoals bijvoorbeeld de Moslimbroederschap en Mubaraks partij, de NDP, hebben dan ook baat bij snelle verkiezingen.

De ja-stem was naar mijn mening vooral conservatief. Voor de nee-stem is moed nodig, en die was meer in overeenstemming met de geest van de revolutie. Die heeft een van de machtigste dictators omver gekregen, en door nu voor ja te stemmen gaan we weer vele stappen terug. Hoe krijgt het revolutionaire proces nu gestalte?

Sinds het vertrek van Mubarak zijn er al zo’n 700 tot 800 stakingen geweest in heel Egypte. Verschillende groepen proberen zich met elkaar te verbinden en te groeien. Er worden nieuwe platforms en partijen opgericht, en elke vrijdag wordt er gedemonstreerd op Tahrirplein en op andere plekken in Egypte. De meeste partijen die nu ontstaan worden opgericht door enthousiaste jongeren die meer democratie willen.

Tegelijk zorgt dit ook voor nieuwe problemen. De meeste mensen hebben weinig politieke ervaring, en denken op een wat naïeve manier na over wat een politieke partij is en waar ze voor staan.

“Het regime probeert de revolutie te wurgen”

Contributed by Willemijn Wilgenhof

zaterdag, 23 april 2011 - Last Updated zaterdag, 23 april 2011

Vrijwel alle partijen richten zich op ‘democratie’, dat is haast het enige begrip dat je nu hoort. Maar als je langer doorpraat, merk je dat er tegengestelde ideeën bestaan over hoe ver die democratie eigenlijk zou moeten gaan. Die verwarring zag je natuurlijk ook terug in het referendum. Wat is de rol van het leger sinds Mubaraks vertrek?

Ze treden hardhandig op en proberen op allerlei manieren de revolutie te onderdrukken. Een van de dingen is dat het leger nu stakingen en demonstraties met een nieuwe wet heeft verboden.

Zoals verwacht hielpen de Egyptische media ook een handje, door nota bene de stakingen als ‘de contrarevolutie’ af te schilderen: ze stellen dat het leger het beste met de bevolking voor heeft, en dat de economie vooral moet blijven draaien. Het leger is dan ook eigenaar van een groot deel van de Egyptische industrie.

Daarom pleiten de militairen ook voor snelle verkiezingen: ze willen dat alternatieve, kritische platforms zo min mogelijk tijd hebben om zich te ontwikkelen. Met de verdere opbouw van die bewegingen zijn we in staat Egypte fundamenteel te veranderen, inclusief het afschaffen van bepaalde privileges voor de elite. Daarnaast willen we een ander regionaal beleid van Egypte, en dat is ook niet in het belang van het regime, het leger en Amerika.

We moeten ons realiseren dat de oude heersers elk middel zullen gebruiken om de revolutie te wurgen, zowel wettelijk als in het geheim. Je bent lid van de Revolutionaire Socialisten in Egypte. Op welke manier bouwen jullie aan de revolutie?

We zijn bezig op verschillende niveaus. Allereerst bouwen we mee aan een nieuwe arbeiderspartij met de verschillende leiders van de stakingen.

Arbeiders hebben een eigen, onafhankelijke partij nodig om hun belangen te verdedigen en hun macht ook politiek te organiseren. Tegelijk proberen we de verschillende ontstane volkscomités nu in één comité samen te krijgen, dat bereid is de revolutie te verdedigen en blijvend voort te zetten. Via deze fronten proberen we de opstand te steunen en uit te bouwen.

Daarnaast zijn we als RS natuurlijk internationaal georiënteerd. We keren ons tegen de westerse interventie in Libië. Die is er niet om democratie te ondersteunen, maar is deel van de contrarevolutie in de regio. De heersende regimes zijn verenigd om hun geopolitieke belangen te beschermen, tegen de volksopstanden in het Midden-Oosten.

Daarom is het onvermijdelijk dat de revolutie moet doorzetten, met het oog op de uiteindelijke afschaffing van alle systemen van onderdrukking en uitbuiting. Het kan niet blijven bij tijdelijke hervormingen. Maar dit doel zal binnen de grenzen van Egypte of zelfs een regionale revolutie niet mogelijk zijn, het vergt een strijd op mondiaal niveau. Wat kunnen we hier doen om daaraan bij te dragen?

We zijn dankbaar voor steun die we uit het buitenland ontvangen. Maar de beste solidariteit begint juist door kritisch te zijn over je eigen regering. Kijk naar de belangen van het bedrijfsleven om de interventie in Libië te steunen, of naar de jarenlange steun voor dictators als Mubarak en Kadhafi.

Ga dus bij jullie zelf de strijd aan tegen imperialistische machtspolitiek, en vecht tegen de strategieën waarmee gewone mensen uit verschillende landen tegen elkaar worden opgezet. Daar help je ook de revolutie in Egypte mee.

Dit artikel verscheen eerder op socialisme.nu